

Kristiešu bēdas Tuvajos Austrumos

sagatavoja Dāvids Parsons, tulkoja Inese Treiere

Bagdādes baznīcā

Pasaules teroristu grupējuma Al-Kaida džihādisti uzskata, ka senās kristiešu kopienas Tuvajos Austrumos ir „viegli noplūcami augļi”. Par to liecina ziņas no Irākas un Ēģiptes, kur nesen notika nežēlīgas masu slepkavības kristiešu baznīcās. Islāmistu radikāļi meklē viegli pieejamus mērķus un ar šīm „ātrajām uzvarām” cenšas nostiprināt savu organizāciju.

Arābu valstu valdības uz musulmaņu

zvērībām parasti reaģē ļoti vēsi, tāpēc pēdējo desmit gadu laikā ir strauji pieaugusi pamatiedzīvotāju – kristiešu izceļošana. Tomēr šokējošie uzbrukumi Bagdādes baznīcai 2010.gada oktobra beigās un Aleksandrijas baznīcai Jaungada dienā var izrādīties lūzuma punkts. Pasaule beidzot ir pamodusies un sāk paust bažas par Tuvajos Austrumos notiekošo. Šī iemesla dēļ arābu valdnieki vairs nevar izturēties vienaldzīgi vai pat labvēlīgi pret vahābistu (Wahabbist) rīkotajām nežēlīgajām akcijām.

Asinspirts baznīcā

Aleksandrija ir plaša ostas pilsēta Nīlas deltā. Tur atrodas koptu draudze, ko par savu mērķi Jaungada dienā izvēlējās pašnāvnieks. Tad, kad baznīcā bija beigusies pusnakts Mise, pēkšņi atskanēja apdullinošs sprādziens. Aculiecinieki stāsta, ka vienā

mirkļī līksmais dievkalpojums pārvērtās šausmās - cilvēki tika aizmesti pāri baznīcas soliem, lija asinis. Sprādzienā gāja bojā divdesmit pieci draudzes locekļi un gandrīz simts bija ievainoti.

Šim uzbrukumam sekoja vairāku dienu nemieri. Tajos koptu kristiešu kopienas locekļi, kas sastāda nozīmīgus astoņus procentus no Ēģiptes 80 miljoniem iedzīvotāju, devās ielās, lai protestētu un pieprasītu valsts aizsardzību.

Ēģiptes prezidents Hosni Mubaraks paziņoja, ka „šis terora akts ... ir ievainojis

musulmaņu un Koptu ēģiptiešu sirdis” un tūlī pat šo uzbrukumu „norakstīja” uz ārvalstu rēķina. Tomēr policijas iestādes drīz vien atzina, ka notikušajā neapšaubāmi ir iesaistīti arī vietējie ēģiptiešu ekstrēmisti. Lai gan neviens grupējums neuzņēmās atbildību, tomēr policija terora aktā konstatēja daudzas līdzības ar uzbrukumu baznīcai Bagdādē pirms diviem mēnešiem.

Toreiz Al-Kaida teroristu grupa iebruka Bagdādes katedrālē un sagrāba vairākus desmitus ķīlnieku. Teroristi izvirzīja daudzas prasības, starp kurām bija arī pieprasījums izdot divas Ēģiptes sievietes, kas bija precējušās ar koptu priesteriem. Uzbrucēji pasludināja, ka šīs sievietes pieder islāmticīgajiem un precēties viņas ir piespiestas varmācīgi.

Koptu baznīcā

Uzbrukumā kristiešu baznīcai kopumā zvēriski tika nogalināti četrdesmit četri draudzes locekļi, divi priesteri un septiņi drošības dienesta darbinieki. Šim asiņainajam terora aktam sekoja neskaitāmi islāmistu uzbrukumi Bagdādes kristiešu

Irāka

Patiesībā Irākas kristiešu sabiedrība jau vairākus gadus cieš no radikālo islāmistu brutālajiem uzbrukumiem. Tā ir haotiska atbalss vai sekas ASV vadītajam iebrukumam valstī. Sadama Huseina despotiskais režīms ir gāzts, bet džihādisti savā sarūgtinājumā tīšām paildzina konfliktu, cenšoties padarīt Irāku par centrālo kaujas lauku cīņā pret brīvību un demokrātiju pasaulē. Džihādistu acīs vietējie Irākas kristieši ir nekas vairāk kā nodevīgi sabiedrotie Rietumu „krustnešiem”.

Kādā parastā 2004.gada svētdienā Bagdādē tika sabombardētas uzreiz piecas baznīcas. Regulāri notiek kristiešu nolaupīšana un turēšana ieslodzījumā, prasot par viņiem izpirkuma maksu. Kristiešu veikali tiek nodedzināti, priesteriem tiek nocirstas galvas. Kristiešu sievietēm jācieš pazemojoša un nosodoša attieksme sava neislāmiskā apģērba dēļ. Irākas kristiešus uzskata par vainīgiem pat tādos notikumos, kas risinājušies tūkstošiem jūdžu attālumā. Tā tas bija gan saistībā ar Dānijā publicētajām karikatūrām 2005.gadā, gan sakarā ar Romas Pāvesta piezīmēm par islāmu 2006. gada septembrī.

Lai gan mūsdienu Irākā no vardarbības cieš visi sabiedrības slāņi, tomēr kristiešu ciešanas ir nesamērīgi lielas. Saskaņā ar ANO galvenā komisāra bēgļu jautājumos ziņojumiem notiek ievērojama cilvēku emigrācija. Nepilnu desmit gadu laikā haldiešu, asīriešu, sīriešu, armēņu un protestantu draudzes ir samazinājušās no aptuveni 1,4 miljoniem uz pusi. Kristiešu skaits Bagdādē ir sarucis par divām trešdaļām.

„Mēs nepadodamies!” A.Vaits raksta Skype. „Visi, kas gribēja, ir jau aizbraukuši. Tie,

rajoniem. Pēc divām nedēļām tur nogranda 13 koordinēti sprādzieni, kas prasīja vēl sešas dzīvības. Tas izraisīja šausmas un paniku draudzē ar 2000 senu vēsturi. Daudzi draudzes locekļi atzina, ka nav citas alternatīvas kā vien bēgšana.

Kenons Andrejs Vaits (Canon Andrew White), kas pēdējo gadu desmitu laikā vadīja izlīguma darbu starp Anglikāņu baznīcu un musulmaņu pasauli, 2003. gadā pēc ASV vadītā iebrukuma Irānā nolēma kalpot šai valstī. Viņš bija kapelāns britu un amerikāņu bruņotajos spēkos Bagdādē, noturēja dievkalpojumus vienā no Sadama Huseina greznajām pilīm. Šis kapelāns nodibināja draudzi vietējiem irākiešiem un drīz vien šai draudzē pulcējās gandrīz 4000 cilvēku. Tomēr pēdējos gados viņam nācās noskatīties, kā draudze strauji sarūk.

A.Vaita draudzē pagājušā gada laikā islāmistu teroristu uzbrukumos gāja bojā 93 kristieši. Intervijā *The Christian Edition* mācītājs pastāstīja par drausmīgo piedzīvojumu, kad svētdienā viņš kristīja 13 pieaugušos, bet nākamajā nedēļā 11 no tiem tika nogalināti. A.Vaits ir zaudējis tik daudzus miesas sargus, ka diemžēl visus vairs nespēj atcerēties. Aptuveni 500 viņa draudzes locekļi pēdējo trīs mēnešu laikā islāmistu vardarbības dēļ ir bēguši.

„Ir grūti vārdos aprakstīt tās šausmas, kas notiek Irākā, vienā no vecākajām kristīgajām baznīcām pasaulē,” sacīja mācītājs Vaits. „Es esmu dzīvojis daudzviet Tuvajos Austrumos. Esmu dzīvojis pat Gazā. Tomēr tur situācija nebija nekas, salīdzinot ar traģēdiju Irākā.”

A.Vaits piebilst, ka Irākas kristietības pirmsākumi sniedzas laikā, kad pravietis Jona ieradās Ninivē sludināt. Vēlāk tur sludināja neticīgais Toms. Mācītājs tic, ka draudzi ar tik dziļām saknēm nevar iznīcināt.

kas ir šeit, tic, ka viņiem te jābūt... Irākas valdība cenšas mūs aizsargāt un ierēdņu

lielākā daļa nav pret mums. Valdība ir centusies pasargāt daudzas baznīcas, taču tā nevar nosargāt katru kristieša māju. Šobrīd tieši šīs mājas ir uzbrukumu objekti.”

A.Vaits panāca, ka pirms mēneša Dānijā

Sinodes maldi

Pēdējo gadu desmitu laikā islāmistu rīkotos vardarbības aktus un ar to saistīto spriedzi piedzīvo arī citas kristiešu minoritātes Tuvajos Austrumos - Ēģiptes kopti, Libānas maronīti, grieķu pareizticīgie Jordānijā, Sīrijā un Palestīnā (Izraēla ir vienīgais izņēmums šai reģionā, kur kristiešu skaits nemazinās).

Islāmistu vardarbības dēļ ir notikusi bezprecedenta kristiešu masveida izceļošana no arābu zemēm. Tas ir radījis nopietnas bažas Rietumu baznīcas hierarhijā un bija galvenais apspriežu temats Vatikānā, kad tur pērnā gada oktobrī pulcējās katoļu bīskapi no Tuvajiem Austrumiem. Pirms šīs tikšanās tika sastādīts pamatdokuments, kurā pirmo reizi atklāti bija definēti, ka „politiskais islāms” ir galvenais iemesls kristiešu bēgšanai no Tuvajiem Austrumiem.

Tomēr divas nedēļas ilgajā Romas samitā

Aizsardzības nauda

Tuvajos Austrumos valdošajā baiļu un pamestības atmosfērā kristīgās draudzes nemitīgi sarūk. Cilvēki pamet draudzes, jo to gani nereti atsakās atklāti runāt par reālajiem draudiem. Savukārt, Rietumu līderi izturas nevērīgi pret kristiešu izmisuma pilnajiem saucieniem. Tikmēr radikālie musulmaņi acīmredzot ir vienojušies, ka kristiešiem vairs nav vietas Tuvajos Austrumos.

Dienu pirms Aleksandrijas baznīcas bombardēšanas džihādistu mājas lapa publicēja prominentā Salafi garīdznieka Abu Mundhira Al-Šinkiti reliģisko lēmumu (*fatwa*), kurā teikts, ka kristiešiem uzbrukt ir

notika nozīmīgs samits, kurā piedalījās haldiešu kristiešu līderi un vecākie musulmaņu garīdznieki no Irākas. Samita mērķis bija noskaidrot kopīgo sunnītu un šītu deklarācijā, kas atmasko slepkavošanu Allaha vārdā. A.Vaits lika lielas cerības uz šo samitu.

Tuvo Austrumu bīskapu vidū esošajiem Izraēlas pretiniekiem kaut kādā veidā izdevās atbildību par visām problēmām uzvelt ebrejiem. Sinodes „ziņojumā” tikai garāmejojot tika pieminētas galvenās problēmas, kas ārda draudzes - radikālā islāma palielināšanās, politiskās represijas, ierēdnieciskie un arī sociālie ierobežojumi reliģiskajai brīvībai. Toties Sinode vērsās pie starptautiskās sabiedrības ar aicinājumu darīt visu, lai izbeigtu „okupāciju Palestīnas teritorijās”. Tādējādi Izraēla tika uzrādīta kā galvenais Tuvo Austrumu problēmu avots.

Sinodes maldus pierādīja slaktiņš Bagdādes katedrālē tikai dažas dienas pēc Samita. Bija absolūti neiespējami šai asiņainajā traģēdijā vainot Izraēlu. Tomēr pat ASV prezidents Baraks Obama, apmeklējot Indonēziju tai pašā nedēļā, paziņoja, ka „islāms ir miera reliģija ... Amerikas Savienotās Valstis nekad nekaros ar islāmu”.

atļauts, jo viņi ir lauzuši seno laiku „vienošanos” ar islāmu. Šis dekrēts paziņoja, ka musulmaņu zemēs dzīvojošie kristieši saskaņā ar islāma likumiem vairs nav aizsargājama minoritāte, jo viņi ir pārtraukuši maksāt *jizya*. Tā ir apkaunojoša galvasnauda, ko senlaikos kristieši un citas minoritātes bija spiestas maksāt islāma varas institūcijām par savu aizsardzību.

Profesors Rafaēls Izraeli (Raphael Israeli), kas Jeruzalemes Ebreju universitātē lasa lekcijas par islāmu, skaidro, ka *jizya* maksāšana gadsimtiem ilgi ir bijusi pazemojoša publiska ceremonija. Vienmēr, kad kristieši un ebreji ieradās maksāt

galvasnaudu jeb nodokļus, musulmaņu valdnieki sita viņiem ar nūju pa kaklu, tā atgādinot, ka Muhameda sekotāji varētu viņus nogalināt, tomēr ir nolēmuši taupīt viņu dzīvības.

Savā grāmatā profesors Izraeli izsaka viedokli, ka mūsdienu kristiešu vajāšanas ir daļa no trešā uzbrukuma, ko islāms veic pret kristīgo sabiedrību.

Pirmais iebrukums ilga vairāk nekā 500 gadus. Tas sākās līdz ar islāma dzimšanu un turpinājās, līdz musulmaņu spēki tika uzveikti un padzīti no Balkānu un Pireneju pussalām. Šajos agrajos gadsimtos musulmaņu armijas gandrīz iznīdēja kristietību tās šūpulī Tuvajos Austrumos un Ziemeļāfrikā. Šī reģiona lielākā daļa gadsimtu gaitā bija pieņēmusi kristietību, bet iebrucēji no Arābijas uzspieda jaunu reliģiju, valodu un kultūru. Kristiešiem piespiedu kārtā lika pāriet islāma ticībā. Tie, kas atteicās to darīt, nonāca otrās šķiras (*dhimmi*) statusā. Šis statuss ļāva saglabāt savu ticību un – dzīvību, ja tika maksāts aizsardzības nodoklis - galvasnauda un cilvēki pakļāvās musulmaņu dominējošajam stāvoklim.

Mūsdienās daudzi no šai reģionā palikušajiem 12 līdz 15 miljoniem kristiešu ļoti apvainojas, ja viņus nosauc par arābiem. Libānas maronīti sevi identificē kā fenīciešu

Durvis uz Rietumiem

Kristiešu izceļošanu no Tuvajiem Austrumiem ietekmē arī tas, ka pēdējo gadsimtu gaitā ir izveidojušās ciešas saites ar Rietumeiropas kristīgo sabiedrību. Laikā, kad Osmaņu vara Tuvajos Austrumos sāka mazināties, lielvalstis uz reģionu sūtīja savus pārstāvjus. Viņi slēdza vienošanos ar Sultanātu Stambulā, lai nodrošinātu aizsardzību kristīgajām konfesijām. Lielbritānijas sūtņi ieradās, lai aizsargātu protestantu intereses, Francija iestājās par Libānas kristiešiem, Krievija - par pareizticīgo draudzēm. Arī Vatikāns iejaucās, lai palīdzētu dažām sektām, kā rezultātā radās tāds unikāls hibrīds kā

pēcnācējus. Kopti ir cēlušies no senajiem Ēģiptes faraoniem. Asīriešu kristieši Irākā un Sīrijā joprojām runā aramiešu valodā, kurā runāja to senči un arī Jēzus. Viņi atteicās pakļauties arābu musulmaņu diktātam jau pašā sākumā.

Profesors Izraeli norāda, ka otrais uzbrukums kristīgajai sabiedrībai bija Osmaņu turku ielaušanās Austrumeiropā, kas tika apturēta pie Vīnes vārtiem. Šajā iebrukumā Osmaņu impērija centās iznīcināt grieķu pareizticīgos Konstantinopolē, Austrumu kristietības agrākajā galvaspilsētā.

„Tagad notiek”, profesors raksta „trešais islāma uzbrukums Rietumu kristiešiem. Tam ir divi virzieni. Pirmais virziens ir klusa un nemanāma Eiropas kultūras un ekonomikas ieņemšana, izveidojot musulmaņu kolonijas lielākajās Eiropas pilsētās. Otrs virziens ir etniskās tīrīšanas kampaņas, kas ir vērstas pret Tuvajos Austrumos palikušajiem kristiešiem.” „Radikālie musulmaņi vēlas satriekt atlikušos kristiešus un tos padzīt,” skaidro profesors Izraeli.

„Kristieši ir viegli upuri”, viņš piebilst. „Musulmaņi uzskata, ka viņiem ir ne tikai labākā reliģija. Viņi savu ticību uzskata par vienīgo pareizo, bet kristietību un jūdaismu pieskaita nepatiesām un izkropļotām reliģijām. Islāms vēlas likvidēt šīs reliģijas un tajā attaisno arī vardarbības lietošanu.”

maronītu un grieķu Melkites baznīcas. Tās ir lojālas Romas Pāvestam, tomēr tai pat laikā saglabā dažus Austrumu pareizticīgo uzskatus un praksi.

Šie Rietumu partneri Tuvajos Austrumos uzcēla skolas, slimnīcas un citas modernas institūcijas. Tas ievērojami uzlaboja izglītības, medicīnas un darba iespējas vietējiem kristiešiem. Viņi kļuva mobilāki, ambiciozāki un daudzi no viņiem pierada pie Rietumiem, tās urbanizētās vides.

Pagājušajā gadsimtā kristiešu migrācija palielinājās laikā, kad sākās reģionālie

konflikti un atdzima islāma kustības – 20.gadsimta 30.gados atjaunojās Musulmaņu brālība Ēģiptē; izplatījās vahābisms (Wahabbism). To stimulēja naftas bagātais Saudi režīms, kas ir radījis Al-Kaidu un tamlīdzīgas džihāda kustības.

Libānas zinātnieks Maliks Habibs (Malik C. Habib) raksta, ka migrācijas rezultātā radās

Atvadu šāvieni

Vairākas pazīmes liecina, ka kristietība dažās Tuvo Austrumu daļās tomēr pieaug. Ēģiptes Bībeles biedrības direktors Ramezs Atallahs (Ramez Atallah) atzīmē, ka kristīgajiem uzņēmējiem šobrīd pieder aptuveni 30% no Ēģiptes bagātībām. Viņš raksta, ka starp baznīcām ir arī tādas, kam „Ēģiptē ir vērienīgi plāni paplašināties, lai varētu kalpot arvien pieaugošajam dievlūdžēju skaitam”.

R. Atallahs savā e-vēstulē draugiem un atbalstītājiem raksta: „Kāds tad īsti ir kristiešu stāvoklis Ēģiptē – viņi ir vajāta minoritāte vai plaukstoša kopiena? Abi šie paziņojumi ir patiesi!”

Tomēr nevar ignorēt situācijas, kad pret

augošas koptu un armēņu kopienas Losandželosā, prāva Irākas kristiešu asīriešu kopiena ar savu patriarhu Čikāgā un simtiem tūkstošu Libānas kristiešu Monreālā, Santpaulā, Parīzē un Sidnejā.

Demogrāfi ir aprēķinājuši, ka aptuveni 60% no visiem Libānā un Palestīnā dzimušajiem kristiešiem tagad dzīvo ārzemēs.

kristiešiem Tuvajos Austrumos ieročus vērs pat policija.

Nesen kāds Ēģiptes policists, braukdams vilcienā, netālu no Kairas sarīkoja tādas kā koptu kristiešu medības. Daudziem koptiem uz plaukstu locītavas ir ietovēts zaļš krusts. Policists vilcienā atrada vairākus cilvēkus ar šādu tetovējumu un izšāva uz tiem. Viens cilvēks tika nošauts, bet pieci nopietni ievainoti.

Nākotne rādīs, vai Rietumu kristīgā sabiedrība spēs panākt, ka tiek izbeigts asiņainais terors pret kristiešiem Tuvajos Austrumos.

Šis raksts pirmo reizi tika publicēts 2011.gada februāra izdevumā „Jerusalem Post Christian Edition” www.jpost.com/ce

Kristiešu skaits Tuvajos Austrumos

Ēģipte

Kopējais iedzīvotāju skaits 80 miljoni. Kristiešu īpatsvars ir aptuveni 8%, no tiem lielākā daļa ir koptu kristieši.

Irāna

Kopējais iedzīvotāju skaits ir aptuveni 70 miljoni. Kristiešu īpatsvars ir mazāks par 0,5 % jeb aptuveni 350 tūkstoši cilvēku.

Irāka

Kopējais iedzīvotāju skaits ir aptuveni 29 miljoni. Kristiešu kopiena strauji sarūk un veido nepilnus 2% no iedzīvotāju kopskaita. Lielākā daļa no aptuveni 500 tūkstošiem kristiešu ir haldiešu kristieši.

Izraēla

Kopējais iedzīvotāju skaits ir 7,3 miljoni. Kristiešu īpatsvars ir stabili 2,2% jeb aptuveni 150 tūkstoši cilvēku. Lielākās kopienas ir Grieķijas Melkites, arābu pareizticīgie un krievu pareizticīgie.

Jordānija

Kopējais iedzīvotāju skaits ir aptuveni 6 miljoni. Kristiešu īpatsvars ir aptuveni 2% jeb 120 tūkstoši cilvēku.

Libāna

Kopējais iedzīvotāju skaits ir 4 miljoni. Pirms vairākiem gadu desmitiem kristieši bija vairākumā, bet tagad to īpatsvars ir samazinājies līdz 35%. Lielākā daļa no aptuveni 1,5 miljoniem kristiešu ir maronīti

(22%), grieķu pareizticīgie (8%) un Grieķijas Melkites (4%).

Palestīnas teritorijas

Demogrāfijas dati par iedzīvotājiem ir ļoti atšķirīgi: Rietumu Krasts (1,4-2,4 miljoni iedzīvotāju), Gaza (1,2-1,5 miljoni iedzīvotāju). Pirms 60 gadiem kristiešu īpatsvars bija 10%, tagad tas ir mazāks par 2%. Gazā ir palikuši ne vairāk par 3000 kristiešu.

Sīrija

Kopējais iedzīvotāju skaits ir nedaudz vairāk par 20 miljoniem. Kristiešu īpatsvars ir aptuveni 6% jeb 1,2 miljoni cilvēku.

Turcija

Kopējais iedzīvotāju skaits ir aptuveni 78 miljoni. Kristiešu īpatsvars sarucis līdz 0,3% jeb mazāk par 200 tūkstošiem cilvēku. Pagājušā gadsimta laikā grieķu pareizticīgo un armēņu pareizticīgo kopienas ir strauji sarukušas.

[Avots: ASV Valsts departaments, CIA World Factbook]

Ēģipte - Izraēlas pretiniece

sagatavoja ICEJ direktors Malkolms Hedings, tulkoja Inese Treiere

Nesenie politiskie nemieri Ēģiptē rada bažas, ka jaunā valdība Kairā varētu anulēt 1979. gadā noslēgto miera līgumu ar Izraēlu. Izņemot neilgus laika periodus vēsturē, Ēģipte vienmēr ir bijusi Izraēlas pretiniece.

Šis stāsts aizsākās, kad Jāzeps brāļi viņu pārdeva verdzībā un, nepatiesi apsūdzēts, Jāzeps tika iemests Ēģiptes cietumā. Ja Dievs viņu nebūtu pārdabiskā veidā atbrīvojis, Jāzeps tur būtu gājis bojā. Drīz vien ebreju vergs kļuva par Ēģiptes valstsvīru, kurš citu vidū izcēlās ar fenomenālām vadības prasmēm un gudrību. Jāzeps no bada nāves izglāba gan ēģiptiešus, gan daudzus citus ļaudis tuvā un tālā apkaimē – arī savu ģimeni. Tādējādi tika nodrošināta ebreju tautas pastāvēšana un Mesiāniskās dzimtas līnijas turpinājums. Ja Dievs brīnumainā kārtā nebūtu glābis, ebreju tauta būtu gājusi bojā!

”Tad Ēģiptē cēlās jauns valdnieks, kas par Jāzepu neko nezināja” (2.Mozus 1:8). Šis valdnieks pavēlēja nežēlīgi apspiest un verdzināt ebreju tautu, lika slepkavot viņu bērnus. Ebrejiem draudēja iznīcība. Tomēr Dievs tautai sūtīja atbrīvotāju Mozu. Mozus, rādot varenas zīmes un brīnumus, izveda ebrejus no Ēģiptes. Ja Dievs brīnumainā kārtā nebūtu glābis, ebreju tauta būtu gājusi bojā!

Mozus aizveda Izraēla tautu līdz Sarkanās jūras krastam. Daudziem likās, ka tas ir strupceļš un tūliņ Ēģiptes faraons ar saviem kareivjiem ebrejus panāks un iznīcinās. Tomēr notika brīnums – Mozus izstiepa roku pār jūru un plašie ūdeņi pašķīrās. Izraēla bērni izgāja cauri jūrai sausām kājām. Ja Dievs brīnumainā kārtā nebūtu glābis, Izraēla tauta būtu gājusi bojā no ēģiptiešu rokas!

Līdz pat šai dienai vēsture rāda, ka Ēģipte apņēmīgi ir pretojusies Dieva nodomiem attiecībā uz Izraēla tautu un daudzkārt centusies ebreju tautu iznīcināt. 1948.gadā Ēģiptes karaspēks, nonācis 25 jūdžu attālumā no Telavivas, mēģināja „ebrejus iedzīt jūrā”. Sešu dienu karā, 1967. gada jūnijā, Ēģiptes militārās operācijas pret Izraēlu vadīja Gamels Abduls Nasers. Ar lielu pārspēku un atbalstu no Padomju Savienības, Ēģipte atkal centās iznīcināt Izraēlu un ebreju tautu. Tomēr notika Dieva brīnums. Nasera armija un viņa arābu sabiedrotie tika sakauti. Izraēlas uzvara bija negaidīta un pārsteidzoša. Ja nebūtu notikusi Dieva pārdabiska iejaukšanās, Izraēla būtu gājusi bojā!

Līdzīgi notikumi risinājās 1973.gada oktobrī, kad, Krievijas pamudināta, Ēģipte uzbruka Izraēlai pašā svētākajā ebreju kalendāra dienā - *Jom Kipur* vai lielajā

Izpirkšanas dienā. Pārsteigums bija milzīgs. Pat daži no Goldas Meieres vadošajiem ģenerāļiem un tuvākajiem padomdevējiem domāja, ka „spēle ir beigusies.” Tomēr viņi kļūdījās. Izraēla uzvarēja un izdzīvoja. Ja Dievs brīnumainā kārtā nebūtu glābis, Izraēla būtu gājusi bojā!

Kopš 1979. gada Izraēlas un Ēģiptes attiecībās iestājās miera periods. Uz valstīm tika nosūtīti vēstnieki, sāka plaukt tūrisms. Jāpiebilst gan, ka tūrisms vairāk attīstījās vienā virzienā - izraēlieši devās apmeklēt Ēģipti. Lai gan šis miers sākotnēji satricināja arābu pasauli, pēc laika tas pārņēma arī Jordāniju. Tomēr tā kā nevienā arābu valstī nav demokrātiskas iekārtas, tad tautā krājās neapmierinātība un dusmas pret militāro diktatūru, kas nomāca jebkuru opozīciju un ierobežoja cilvēku pamattiesības. Tas radīja labu augsni tam, lai strauji attīstītos tādi radikāli grupējumi kā Musulmaņu brālība un citas pret režīmu vērstas grupas. Šobrīd Ēģiptes „ielas” ir piepildītas ar nīknām dusmām pret bijušo prezidentu Hosni Mubaraku. Tiek noliegti visi viņa darbi, arī noslēgtais miera līgums ar Izraēlu. Radikālie grupējumi šo miera līgumu izmanto, lai tautas acīs Mubaraku rādītu kā nodevēju un tā vairotu aizvainojumu pret viņu.

Mubaraka valdības neseno opozīciju veidoja galvenokārt sabiedrības sekulārā daļa. Tomēr šai opozīcijā bija arī Musulmaņu brālība, kuras līderi apsveica Osamu bin Ladenu, kad viņa Al-Kaidas pārstāvji uzbruka Ņujorkai 11.septembrī. Diemžēl ziņas no Ēģiptes liecina, ka daudzi demonstranti ir noskaņoti naidīgi pret Izraēlu un viņi atbalsta Musulmaņu brālību vismaz viena mērķa sasniegšanā. Šis mērķis ir tāds pats kā Irānai - iznīcināt Izraēlu.

Mubaraka vietā nāks jauns līderis, kas varbūt būs demokrātiskāks, bet pavisam noteikti viņš būs naidīgāk noskaņots pret Izraēlu. Drīzumā sagaidāms, ka Telavivā slēgs Kairas vēstniecību un Ēģipte atgriezīsies pie senās naidpilnās attieksmes

pret Izraēlu. Tas nozīmē, ka drīz Izraēla var nonākt valsts līmenī sponsorēta teroristu tīkla ielenkumā, kas centīsies to sagraut. Ja Dievs brīnumainā kārtā neglābs, Izraēla ies bojā!

Mēs zinām patiesību - Dievs „sargā Izraēlu dienu un nakti.” Šobrīd Bībeles pētnieki nopietni apsver Ēģiptes pēdējo notikumu nozīmi un visā saskata pravietojumu piepildīšanos. Pravietis Ecēhiēls paredzēja laiku, kad Tuvo Austrumu valstis apvienosies, lai pēdējo reizi mēģinātu iznīcināt Izraēlu un uz visiem laikiem padzītu ebrejus no Apsolītās zemes (sk. Ec.36-39). Ēģipte būs starp šīm valstīm! Kad pravietis Ecēhiēls piemin Etiopiju un Lībiju, viņš runā par visu Ziemeļāfrikas reģionu. Šis reģions kopā ar daudzām citām valstīm uzbruks Izraēlai, lai to iznīcinātu. Izraēla būs satriekta un bezpalīdzīga! Bet Izraēla Dievs atkal iejauksies un pārsteidzošā veidā Savu tautu glābs. Ja Dievs brīnumainā veidā neglābs, Izraēla ies bojā!

Mums vairāk nekā jebkad agrāk ir jāiestājas un jālūdz par Izraēlu, jo notikumi Tuvajos Austrumos strauji tuvojas tam, par ko rakstīja Ecēhiēls un citi ebreju pravieši, tai skaitā Daniels un Cakarija. Pravietojumi piepildās un tie, kas pazīst savu Dievu, to redz un ņem šajos notikumos dalību. Tas prasa no cilvēka pilnīgu nodošanos un apņēmību, jo sekošana Dievam vienmēr maksā visu. Pāvils mums atgādina, ka lūgšana ir smags darbs (Kol. 4:12).

Tomēr šis stāsts vēl nav galā. Ēģipti sagaida slava! Šī valsts deva patvērumu Kristus bērnam un tā izglāba Viņa dzīvību (Mat.2:13-15). Kādreiz Ēģipte uzbruka Mesiāniskajai dzimtas līnijai, tomēr vēlāk sniedza aizsardzību pašam Mesijam. Dievs to nav aizmirsis un laiku beigās Ēģipte būs vienota ar Izraēlu un Asīriju un kļūs par svētību zemei (Jes.19:18-25). Slava Dievam par Viņa žēlastību, kas mūs visus glābj no bojā ejas!

Word From Jerusalem
Februāris 2011
www.icej.org

Vairāk par to, kas notiek Ēģiptē, stāstīts video reportāžā angļu valodā:

http://maoz.convio.net/site/PageServer?pagename=maoz_Iran_Egypt_video